

ΑΛΛΑΞΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ. ΑΛΛΑΞΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

αctivated

Τόμος 17 • Τεύχος 9

ΠΕΤΡΕΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Επιβιώνοντας από χιονοστιβάδα

Πίστη συνδετήρα

Καιρός για το καθετί

Βουνοκορφές και κοιλάδες

Η άλλη άποψη

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗ ΦΟΡΤΙΑ ΚΑΙ ΒΑΡΗ

Στην Ελληνική μυθολογία, ο Σίσυφος ήταν γνωστός σαν αρχιαπατεώνας και ένας από τους πιο πανούργους ανθρώπους. Με το πέρασμα του χρόνου, οι θεοί είχαν δυσανεχθεί τόσο πολύ με την πανουργία του αυτή και τις απάτες τους ώστε τον καταδίκασαν

να σπρώχνει μία τεράστια πέτρα πάνω σε έναν απότομο λόφο σε όλη του την επόμενη ζωή. Η πέτρα ήταν μαγεμένη ώστε ο Σίσυφος να μην μπορεί ποτέ του να ολοκληρώσει το έργο αυτό και όποτε πλησίαζε κοντά στην κορυφή, η πέτρα να ξανακυλάει πάντα προς τα κάτω, χωρίς τελειωμό για μια αιωνιότητα.

Βέβαια, αυτή είναι μια απλή ιστορία, όμως είναι και μια απεικόνιση με την οποία μπορούμε να συσχετιστούμε. Δεν νοιώθετε κι εσείς κάπως έτσι μερικές φορές, σαν να σπρώχνετε μία μεγάλη πέτρα πάνω σε ένα λόφο, και μετά από λίγο η πέτρα αυτή να ξανακυλάει προς τα πίσω πάλι; Ίσως να περνάει και από πάνω σας στην πορεία της.

Ευτυχώς, αντίθετα από τον Σίσυφο, εμείς έχουμε τον τρόπο ώστε να αποφεύγουμε αυτόν τον απογοητευτικό κύκλο του να προσπαθούμε χωρίς σταματημό και χωρίς έστω και λίγα ορατά αποτελέσματα, ή να κολλάμε επανειλημμένα σε μια δύσκολη ή νοσηρή κατάσταση. Η λύση βρίσκεται μέσα στον Λόγο του Θεού: «Επίρριψε στον Κύριο το φορτίο σου, κι Αυτός θα σε ανακουφίσει· δεν θα αφήσει ποτέ να σαλευτεί ο δίκαιος». ¹ Ευλογημένος ο άνθρωπος που υπομένει πειρασμό· επειδή, αφού δοκιμαστεί, θα πάρει το στεφάνι της ζωής, το οποίο ο Κύριος υποσχέθηκε σ' αυτούς που Τον αγαπούν». ²

Το πρώτο εδάφιο μας δίνει την οδηγία να δίνουμε τα βάρη μας στον Θεό αντί να τα αφήνουμε να μας καταπονούν και να μας συνθλίβουν. Το ότι μπορούμε να εξαρτόμαστε απ' Αυτόν, μας δίνει ανακούφιση, δεν σημαίνει όμως και ότι ο Θεός θα επιλύσει όλα μας τα προβλήματα με κάποιο μαγικό τρόπο. Συχνά θέλει από μας να μαθαίνουμε και να μεγαλώνουμε πνευματικά μέσα από όσα αντιμετωπίζουμε και εκεί είναι που υπεισέρχεται και το δεύτερο εδάφιο.

Η πίστη είναι αυτή που δίνει το έναυσμα στην ικανότητα του Θεού να μας βοηθάει με τα τωρινά μας φορτία και επίσης να μας κάνει νικηφόρους στο μέλλον. Γνωρίζουμε ότι θα φθάσουμε στην κορυφή του λόφου και από εκεί θα μπορέσουμε να συνεχίσουμε. Σε αντίθεση με τον κακομοίρη τον Σίσυφο.

Samuel Keating
Αρχισυντάκτης

1. Ψαλμός 55:22

2. Ψαλμός 1:12

Περιηγηθείτε στις ιστοσελίδες μας ή επικοινωνήστε με έναν από τους κάτωθι αντιπροσώπους μας για να απολάυσετε την εμπνευστική, ενθαρρυντική και πρακτική βοήθεια που προσφέρουν τα βιβλία μας και το οπτικοακουστικό μας υλικό.

<http://activated-europe.com>

Activated Hellas

Email: hellas@activated-europe.com

Activated Europe

Bramingham Pk. Business Ctr.

Enterprise Way

Luton, Beds. LU3 4BU, United Kingdom

+44 (0) 845 838 1384

Email: activatedEurope@activated.org

Activated Ministries

P.O. Box 462805

Escondido, CA 92046-2805, USA

Toll-free: 1-877-862-3228

Email: info@actmin.org

www.activatedonline.com

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Samuel Keating

ΣΧΕΔΙΟ Gentian Suçi

© 2016 Activated. All Rights Reserved

Τα εδάφια που χρησιμοποιούνται είναι προσαρμοσμένα κυρίως από την μετάφραση της Βίβλου στη δημοτική του Σπύρου Φίλου.

A-GR-MG-AM-188-X

ΤΑ ΗΜΕΡΟ- ΛΟΓΙΑ ΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ JOYCE SUTTIN

ΈΒΑΖΑ ΚΑΠΟΙΑ ΣΕΙΡΑ ΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΔΩ ΤΙ ΔΕΝ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΧΡΗΣΙΜΟ ΠΙΑ. Είναι πρώτη φορά που ζω στο ίδιο σπίτι για τόσο καιρό και έχω συσσωρεύσει πάρα πολλά πράγματα. Και ενώ καθάριζα, ανακάλυψα μία κούτα γεμάτη με τα παλιά μου ημερολόγια.

Να σας εξηγήσω κάτι πρώτα. Τα ημερολόγια αυτά δεν ήταν μια λεπτομερής καταγραφή των γεγονότων που πέρασα. Αυτά που κατέγραφα ήταν αιτήματα σε προσευχή και οι απαντήσεις στις προσευχές αυτές, τα εδάφια της Βίβλου που διεκδικούσα και το πιο σημαντικό απ' όλα, η προσωπική καθοδήγηση του Ιησού που με βοηθούσε να παίρνω αποφάσεις, ενώ προσευχόμουν. Δεν τα είχα κοιτάξει εδώ και πολλά χρόνια και στην ουσία πολλές φορές είχα σκεφθεί να τα ξεφορτωθώ. Τα ημερολόγια αυτά ήταν σε σημειωματάρια κάθε είδους και τα περισσότερα μόλις και μετά βίας μπορούσαν να διαβαστούν, μια και είμαι γνωστή για τον άσχημο τρόπο που γράφω.

Επίσης μου υπενθύμισαν, μερικές πολύ δύσκολες εποχές στη ζωή μου, όταν τόσα πολλά έδειχναν να πηγαίνουν στραβά. Ενώ αναλογιζόμουν τις εποχές εκείνες, ένοιωσα τόση ευγνωμοσύνη που τα κατάφερα και στην πραγματικότητα δεν ήθελα καν να καταπιαστώ ξανά με όλες τις παλιές δοκιμασίες και τα συναισθήματα.

Όμως καθώς άρχισα να διαβάζω τα ημερολόγια αυτά, δύο πράγματα μου έκαναν εντύπωση ξανά και ξανά. Το πρώτο: Ότι ο Θεός πάντα με αγαπούσε και με πρόσεχε ακόμα και όταν εγώ πέρναγα τις πιο δύσκολες εποχές στη ζωή μου. Και το δεύτερο: Πάντα απαντούσε στις προσευχές μου.

Καθώς ξαναδιάβαζα τα ημερολόγια, οι δυσκολίες του παρελθόντος εξαφανίστηκαν και το μόνο που είδα να αποκαλύπτεται ήταν η στοργική φροντίδα του Θεού στη ζωή μου, καθώς Αυτός με καθοδηγούσε μέσα από μερικά πολύ δύσκολα μονοπάτια και αποφάσεις, βοηθώντας με να συνεχίσω να προσβλέπω σε Αυτόν. Τα εδάφια της Βίβλου πήραν ζωή και είδα πως ακόμα και αν δεν τα καταλάβαινα

εκείνο τον καιρό, ο Θεός απαντούσε στις προσευχές μου και με βοηθούσε να τα καταφέρω. Περισσότερο απ' όλα, αντιλήφθηκα πως η πίστη που έχω σήμερα είναι βασισμένη σε όσα έμαθα στη διάρκεια των πιο δύσκολων ημερών στη ζωή μου.

Αν και εσείς τυχαίνει να περνάτε καιρούς σύγχυσης ή καιρούς πρόκλησης, σας συνιστώ να σημειώνετε κάπου τις σκέψεις σας. Καταγράψτε τις προσευχές σας. Καταγράψτε τα εδάφια της Βίβλου που θέλετε να διεκδικήσετε. Καταγράψτε τα λόγια που σας δίνει ο Θεός όταν προσεύχεστε και φυλάξτε τα. Ίσως να μην μπορείτε να δείτε ξεκάθαρα τον δρόμο σας τώρα, αν όμως κρατηθείτε απ' Αυτόν και εμπιστευτείτε την αγάπη Του και τις υποσχέσεις Του, Αυτός θα σας βοηθήσει να τα καταφέρετε και στο τέλος θα καταλάβετε και θα νοιώσετε ευγνωμοσύνη που μπορείτε να κοιτάξετε πίσω και να δείτε όλα όσα έχει κάνει Αυτός για σας.

Η JOYCE SUTTIN ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΖΕΙ ΣΤΟ ΣΑΝ ΑΝΤΟΝΙΟ ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ. ■

ΠΕΤΡΕΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ MARIA FONTAINE,
ΔΙΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟ

ΤΟ ΝΑ ΑΤΕΝΙΖΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΕ ΚΑΠΟΙΑ ΔΟΣΗ ΑΜΗΧΑΝΙΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΝΟΗΤΟ.

Ίσως να αναλογίζεσαι τις δυσκολίες, την αβεβαιότητα και πιθανόν και τα παθήματα του παρελθόντος που συγκλόνισαν τη ζωή σου. Αβάσταχτες παλιές στεναχώριες και απογοητεύσεις, ίσως να συνεχίζουν να σε βαραίνουν και να κάνουν το μέλλον να φαίνεται δυσόιωνο.

Όμως υπάρχουν και καλά νέα! Σε αντίθεση με αυτά που μπορούν να κάνουν τη ζωή μας άνω-κάτω χωρίς καμία προειδοποίηση, έχουμε με το μέρος μας τις υποσχέσεις του Θεού, υποσχέσεις για το ότι Αυτός θα μας διαφυλάξει και θα μας ενδυναμώσει και θα βάλει μέσα στις καρδιές μας τη δική Του πίστη, γαλήνη και ανακούφιση.

Βρίσκεται πάντα δίπλα μας και θα μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε τις θύελλες και τις δυσκολίες της ζωής. Είναι μαζί μας για να μας δώσει ελπίδα και να μας οδηγήσει στο φως μιας νέας μέρας μαζί Του. Μπορεί να χρησιμοποιήσει ακόμα και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε για να μας ενδυναμώσει και να μας βοηθήσει να πάμε μπροστά.

Φανταστείτε αυτό το σκηνικό: Καταγισμός από πέτρες να πέφτουν βροχή χωρίς σταματημό προς το μέρος σας. Δείχνει σαν να έχετε

παρασυρθεί από μια χιονοστιβάδα. Οι πέτρες αυτές αντικατοπτρίζουν τις φασαρίες, τα παθήματα και τα απογοητευτικά γεγονότα, τις θλίψεις και τις στεναχώριες που είναι μέρος αυτής της ζωής.

Νομίζω πως όλοι μας έχουμε έλθει αντιμέτωποι με ένα τέτοιο οδυνηρό και εξουθενωτικό καταγισμό από τέτοιου είδους «πέτρες» κατάκρισης, κατάθλιψης, λύπης ή φόβου. Τα καλά νέα είναι ότι δεν χρειάζεται να τις αφήσουμε να σακατέψουν το μέλλον μας. Το πώς θα επηρεάσουν τη ζωή μας έχει να κάνει κατά πολύ με τον τρόπο που θα τις αντιμετωπίσουμε. Αυτές οι «πέτρες» που έχουμε δεχθεί ίσως να είναι το αποτέλεσμα λανθασμένων αντιλήψεων, παρεξηγήσεων ή εσφαλμένων φαντασιώσεων. Ή ίσως να βασίζονται και στην ίδια την πραγματικότητα. Όμως όπως και να έχει, έχουμε έναν Σωτήρα ο οποίος μπορεί να μας βοηθήσει να ξεχωρίσουμε το αληθινό από το ψεύτικο, να αποφέρει ένα πολύ μεγαλύτερο καλό μέσα από τις γνήσιες δυσκολίες και να μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε τις προκλήσεις, ώστε εμείς να γίνουμε πιο σοφοί, πιο δυνατοί και να Του μοιάσουμε.

Όταν εστιάζουμε πάνω στην αυθεντικότητα των υποσχέσεων του Θεού και της αγάπης Του για εμάς και τους αγαπημένους μας, αυτά τα

«εχθρικά βλήματα» που μας απειλούν με αφανισμό θα αυτοκαταστραφούν, θα καταρρεύσουν στο έδαφος γύρω μας και η δική Του βροχή της αγάπης θα μπορέσει να τα μετατρέψει σε ένα στέρεο μονοπάτι που θα μας βοηθήσει να βρούμε τον δρόμο μας.

Μήπως έχετε δει ποτέ θρυμματισμένο ασβεστόλιθο; Μοιάζει σαν κονιορτοποιημένο χαλίκι, όταν όμως απλωθεί πάνω σε ένα χωματόδρομο, συμβαίνει κάτι εκπληκτικό. Δεν παρασύρεται από τις βροχές. Αντίθετα, ο ασβεστόλιθος όταν έλθει σε επαφή με το νερό, αντιδρά και μετατρέπεται σε μια πάρα πολύ σκληρή επιφάνεια, παρόμοια με το τσιμέντο, που μετατρέπει τον χωματόδρομο σε ένα οδόστρωμα που είναι πολύ ανθεκτικό στο νερό και τη διάβρωση.

Είναι σαν την μεταμόρφωση που μπορεί να προσδώσει στη ζωή μας ο Θεός. Όταν εμείς αρνούμαστε να αφήσουμε τις θλίψεις που μας απειλούν να μας καταβάλουν και επιλέγουμε να τις δώσουμε σε Αυτόν, τότε Αυτός μπορεί να μας δείξει πώς να τις μετατρέψουμε σε αποφασιστικότητα και μεγαλύτερη πίστη.

Η MARIA FONTAINE ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ PETER AMSTERDAM ΕΙΝΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΠΙΣΤΗΣ. ■

Η ΠΙΣΤΗ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΞΑΝΑ!

ΑΠΟ ΤΗΝ IRIS RICHARD

ΟΤΑΝ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΠΟΥ ΕΧΩ ΠΕΡΑΣΕΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ – όταν τα πράγματα έδειχναν να πηγαίνουν στραβά ή τα σχέδια και οι στόχοι μου να έχουν εκτροχιαστεί – αντιλήφθηκα πόσο ζωτικό ρόλο έπαιξε η πίστη μου στο να με βοηθήσει να ανταπεξέλθω στις αντίξοες περιστάσεις και τις προκλήσεις.

Μια και έχω εργαστεί σαν Χριστιανή απόστολος για περισσότερα από 30 χρόνια, προσφέροντας κοινοτική και εθελοντική υπηρεσία σε ξένες χώρες, φυσικό είναι η πίστη μου να έχει παίξει καθοδηγητικής σημασίας ρόλο, τόσο στην εργασία μου όσο και στην προσωπική μου ζωή. Έμαθα να εμπιστεύομαι πως οποιοδήποτε κι αν είναι το πρόβλημα, στην άλλη άκρη του τούνελ πάντα υπήρχε φως και μια ακτίνα ελπίδας.

Όταν γεννήθηκε το δεύτερο παιδί μου πρόωρα, χωρίς να έχουν αναπτυχθεί πλήρως τα πνευμόνια του και

με ασθενικό παλμό, έγινα ράκος. Οι γιατροί αμφέβαλλαν ότι θα υπήρχε πιθανότητα να είναι υγιές όταν θα μεγάλωνε, και το έβαλαν σε θερμοκοιτίδα για ένα μήνα. Ο φόβος μήπως και έχανα το μωρό με έπνιγε, όμως κρατήθηκα από την πίστη, και τόσο αυτό, όσο και εγώ τα καταφέραμε και όταν βγήκε από το νοσοκομείο είχε αποκτήσει το βάρος που έπρεπε, αλλά και ένα πιστοποιητικό καλής υγείας.¹

Όταν μετά από 13 χρόνια αποστολικής υπηρεσίας στην Νοτιοανατολική Ασία, το έργο που είχαμε αναλάβει, τελείωσε απρόσμενα και ο σύζυγός μου κι εγώ με τρία μικρά παιδιά τότε, έπρεπε να αρχίσουμε σε μια άλλη χώρα, η πίστη ήταν που μας έδωσε το κουράγιο και τη δύναμη να τα δώσουμε όλα πάλι από την αρχή.²

Η απώλεια ενός παιδιού από λευχαιμία μετά από δύο χρόνια χημειοθεραπείας το 2003 με έκανε να φθάσω στα όρια της απόγνωσης. Η πίστη έγινε σύντροφός μου στον δρόμο του πόνου και της απώλειας μέχρι να φθάσω σε ένα καλύτερο μέρος.³

Το να νοιώθω ανίσχυρη να βοηθήσω στον αγώνα που έδινε κάποιος αγαπημένος μας ενάντια στα

ναρκωτικά και να βλέπω από πρώτο χέρι τις άσχημες επιπτώσεις που είχε αυτός ο εθισμός, στον γάμο του και την επαγγελματική του ζωή, έκαναν την καρδιά μου να ραγίσει. Η πίστη μου έδωσε ελπίδα όταν όλα έδειχναν ανέλπιδα και τη δύναμη να πιστέψω ότι η μάχη θα κερδιζόταν.⁴

Τα τελευταία 21 χρόνια (μέχρι και σήμερα) που εργάζομαι στην Αφρικανική ήπειρο, με όλη την ανασφάλεια και τη φτώχεια που υπάρχει εδώ, η πίστη υπήρξε η ασπίδα μου. Μου έδωσε το κουράγιο και την καρτερικότητα να κρατηθώ εκείνες τις φορές που τα πράγματα δεν έβγαζαν νόημα ή όταν η ενέργεια και η αποφασιστικότητά μου βρισκόταν στο ναδίρ.⁵

Ξανά και ξανά, η πίστη στον Θεό μετέτρεψε τις αντίξοες περιστάσεις σε διαχειρίσιμες, έκανε προσιτή την ευτυχία, έκανε τις απογοητεύσεις και την απώλεια υποφερτές και μου έδωσε τη διαβεβαίωση ότι ο ήλιος πάντα θα λάμψει ξανά.

Η IRIS RICHARD ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΑ, ΟΠΟΥ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΕΝΕΡΓΑ ΣΕ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 1995. ■

1. βλ. Εβραίους 11:1,6
2. βλ. Μάρκου 9:23
3. βλ. Ρωμαίους 8:18
4. βλ. Ιωάννη Α' 5:4
5. βλ. Ρωμαίους 4:20–21

ΑΠΟ ΤΗΝ DINA ELLENS

ΕΠΙΒΙΩΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ, ΚΑΘΩΣ ΤΑ ΝΕΑ ΓΙΝΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΝΤΙΑΛΗΠΤΑ, ΗΤΑΝ ΙΣΟΠΕΔΩΤΙΚΑ. Ένοιωσα λες και όλα μου γύρω μου είχαν αρχίσει να βουλιάζουν. Κατά κάποιο τρόπο κατάφερα να συρθώ έξω απ' το γραφείο του αφεντικού μου. Τα λόγια του συνέχιζαν να ηχούν μέσα στο νου μου: «Λόγω της πρόσφατης κατάστασης, θα πρέπει να εξοικονομήσουμε πόρους. Γι' αυτό θα θέλαμε να σου ζητήσουμε αν δεν θα σε πείραζε να δούλευες λιγότερες ώρες για κάποιο χρονικό διάστημα».

Ίσως να βρεθήκατε κι εσείς

αντιμέτωποι με μια τέτοια κατάσταση. Είτε δουλεύατε πλήρες οκτάωρο για να συντηρήσετε μια οικογένεια ή όπως στη δική μου περίπτωση, σε μια εργασία μερικής απασχόλησης που με βοηθούσε να συμπληρώσω το εισόδημά μου, όπως και να έχει, είναι δύσκολο να αποδεχθείς τέτοιου είδους νέα. Τώρα τι κάνεις; Πού βρίσκεις το κουράγιο να συνεχίσεις;

Δείτε τι έφερε αποτέλεσμα στη δική μου περίπτωση.

1 Το να υπενθυμίζω στον εαυτό μου συνεχώς να παραμένω θετική. Δεν μπορούσα να

1. Ιερεμίας 29:11
2. Ρωμαίους 8:28,31
3. Ψαλμός 31:21
4. Ματθαίου 6:34
5. Ιωάννη 16:33

κάνω τίποτα για την απόφαση του αφεντικού μου, όμως μπορούσα να αποφασίσω το πώς θα αντιδρούσα σε αυτήν. Κάθε φορά που ένοιωθα απογοητευμένη ή καταπονημένη, προσπαθούσα να επανέλθω σε θετικό έδαφος. Δεν ήταν εύκολο, όμως εξανάγκαζα τον εαυτό μου να προσπαθεί να το κάνει.

2 Με το να θυμάμαι πως ανεξάρτητα απ' τις συνθήκες γύρω μου, ο Θεός ήταν με το μέρος μου. Με αγαπάει και η αγάπη Του δεν είχε αλλάξει. Οι εξωτερικές συνθήκες είχαν αλλάξει, όμως εγώ συνέχιζα να στηρίζομαι πάνω στο σταθερό θεμέλιο της ακλόνητης αγάπης του Θεού.

Αυτό βρισκόταν συνεχώς μέσα στον νου μου με το να διαβάζω τη Βίβλο και να ακούω τη φωνή του Θεού να μου μιλάει μέσα απ' αυτήν. Μερικά εδάφια απ' τη Βίβλο που με βοήθησαν ήταν τα εξής: «Εγώ γνωρίζω τις βουλές που βουλευόμαι για σας, λέει ο Κύριος, βουλές ειρήνης, και όχι κακού, για να σας δώσω το προσδοκώμενο τέλος». ¹ «Ξέρουμε ότι όλα συνεργούν προς το αγαθό σ' αυτούς που αγαπούν τον Θεό, τους προσκαλεσμένους σύμφωνα με τον προορισμό Του. Τι θα πούμε, λοιπόν; Αν ο Θεός είναι μαζί μας, ποιος θα είναι εναντίον μας;» ² «Ευλογητός ο Κύριος, επειδή έκανε θαυμαστό το έλεός προς τα εμένα, όταν εγώ ένοιωθα πολιορκημένη». ³

3 Με το να ακούω Χριστιανικά τραγούδια στο YouTube. Αυτά τα τραγούδια με βοήθησαν να κάνω καλές σκέψεις.

4 Με το να έχω ειλικρινείς φίλους που με άκουγαν με συμπόνια, άκουγαν υπομονετικά όλη μου την ιστορία και προσευχόντουσαν για μένα. Το να έχω τέτοιους φίλους με βοήθησε να εκτιμήσω το γεγονός ότι είχα κάποιον να μου συμπαρασταθεί στις δύσκολες στιγμές. Αν και είχαν δημιουργηθεί κάποια τείχη και κάποια απόσταση μεταξύ μας λόγω του ότι εγώ ήμουν τόσο απασχολημένη, όλα αυτά εξαφανίστηκαν όταν εγώ τους εξομολογήθηκα τις συναισθηματικές μου ανάγκες. Σαν αποτέλεσμα, τώρα νοιώθουμε πιο κοντά λόγω αυτής της εμπειρίας.

5 Με το να παίρνω τα πράγματα μια μέρα τη φορά, όπως είπε και ο Ιησούς: «Μη μεριμνήσετε, λοιπόν, για την αύριο· επειδή, η αύριο θα μεριμνήσει για τα δικά της· αρκετό είναι στην ημέρα το κακό της». ⁴ Αντί να προσπαθώ να ξεδιαλύνω όλο το μέλλον και το πού θα κατέληγα, προσπάθησα να βάζω ένα-δύο στόχους καθημερινά και να τους εκπληρώνω. Ενώ το έκανα αυτό, ένοιωθα ενθάρρυνση, γνωρίζοντας ότι φρόντιζα μερικά από τα «πράγματα», τα οποία είχα αναβάλλει για πολύ καιρό.

6 Με το να μετρώ τις ευλογίες μου πιο συχνά και να μαθαίνω να ξεχωρίζω το πόσο πολλές ήταν. Ακόμα και τα απλά πράγματα τα οποία είχα πάρει σαν δεδομένα, με εμπύχωναν και μου έδιναν ώθηση να πάω μπροστά.

7 Και τελευταίο, όμως και πιο σημαντικό, το να διατηρώ δυνατή την επικοινωνία μου με τον Ιησού. Αυτός είπε ότι, «Στον κόσμο θα έχετε θλίψη· αλλά, να έχετε θάρρος· Εγώ νίκησα τον κόσμο». ⁵ Κατάλαβα πως όσο περισσότερο χρόνο περνούσα μαζί Του, τόσο περισσότερο θα γινόμουν μια νικήτρια.

Μέρα με τη μέρα, καθώς εφάρμοζα αυτές τις συνταγές, τα πράγματα βελτιώθηκαν. Αν και οι καταστάσεις μου δεν άλλαξαν, αυτό που συνέβη είναι ότι εγώ άρχισα να βλέπω τα πράγματα κάπως καλύτερα επειδή γινόμουν πιο θετική και δόξαζα τον Κύριο περισσότερο.

Στις ώρες εργασίας που συνέχιζα να έχω, έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα, δίνοντας τον καλύτερο εαυτό μου. Μερικές φορές αυτό σήμαινε πως έκανα πράγματα που δεν είχα κάνει ποτέ πριν – όπως το να πάω σε καταστήματα χοντρικής της πόλης και να ψάξω για είδη διακόσμησης. Και μετά να βρω τρόπους να διαμορφώνω καλάθια από μπαμπού, κολοκύθες και τεχνητά φύλλα από σφεντάμι ώστε να μετατραπούν σε ένα ελκυστικό φθινοπωρινό ντεκόρ.

Μετά από ένα μήνα περίπου, μου ζήτησαν ξανά να δουλέψω κανονικά. Όπως μπορείτε να φανταστείτε, αυτό μου έδωσε πολύ χαρά και ανακούφιση. Όμως αν και η κατάστασή μου άλλαξε προς το καλύτερο, αυτές οι συμβουλές που μοιράστηκα μαζί σας ισχύουν. Τώρα αν οι συνθήκες αλλάξουν ξανά – και είμαι σίγουρη ότι θα αλλάξουν – εγώ έχω ένα σταθερό θεμέλιο πάνω στο οποίο να σταθώ εκείνες τις σκοτεινές ώρες, όταν ο κόσμος μου φαίνεται να καταρρέει.

Η ΔΙΝΑ ΕΛΛΕΝΣ ΖΕΙ ΣΤΗΝ ΔΥΤΙΚΗ ΙΑΒΑ ΤΗΣ ΙΝΔΟΝΗΣΙΑΣ, ΟΠΟΥ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΣΕ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ. ■

ΠΙΣΤΗ ΣΥΝΔΕΤΗΡΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ CURTIS PETER VAN GORDER

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ΠΟΤΕ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΝΕΑΡΟ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΑΪΛ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΝΤ που αντάλλαξε έναν μικροσκοπικό συνδετήρα με κάτι άλλο και μετά με κάτι άλλο μέχρι που μπόρεσε να αποκτήσει το δικό του σπίτι; Όσο και αν ακούγεται εκπληκτικό, χρειάστηκε μόνο 14 ανταλλαγές για να επιτύχει τον στόχο του, έναν χρόνο αφότου ξεκίνησε. Το οδοιπορικό του πήγε κάπως έτσι: Από τον συνδετήρα σε στυλό, σε χερούλι πόρτας, σε σόμπα, σε γεννήτρια, σε ένα βαρέλι μπύρας, σε μικρό όχημα για τα χιόνια, σε ταξίδι στο Yahk, σε φορητό δημοσίως χρήσης, σε συμβόλαιο για ηχογράφηση, σε ενοικίαση ενός διαμερίσματος στο Φοίνιξ για ένα χρόνο, σε ένα απόγευμα με τον Alice Cooper, σε μια μηχανική γιάλα χιονιού, σε έναν ρόλο ομιλήτη σε μια ταινία, σε ένα σπίτι στο Kipling του Καναδά.

Ο Κάιλ είπε, «Ξεκίνησα μια περιπέτεια και εκείνος ο μικρός

συνδετήρας για χαρτιά τη συγκρατούσε συμβολικά και μου ήταν πολύ εύκολο να το θυμάμαι». Ο Ιησούς πολλές φορές χρησιμοποίησε τέτοια παραδείγματα με αντικείμενα, όταν μας είπε πως η βασιλεία του Θεού ήταν σαν ένα μαργαριτάρι, μια πόρτα, ένας σπόρος, άρτος, νερό, θησαυρός, καρποφόρο δένδρο, κλήμα, για να αναφερθούμε μόνο σε μερικά. Με τον ίδιο τρόπο που ο Κάιλ χρησιμοποίησε τον συνδετήρα σαν σημείο αναφοράς για την ιδέα του, σκέφτηκα ότι μπορούμε και εμείς να χρησιμοποιήσουμε την ιστορία του με το να εφαρμόσουμε μερικές από τις έννοιές της στη δική μας ζωή της πίστης.

Ο Κάιλ πήρε την ιδέα του από ένα παιδικό παιχνίδι με ανταλλαγές που λέγεται «Μεγαλύτερο και Καλύτερο». Αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να πάρει την ιδέα αυτού του παιχνιδιού και να την κάνει πραγματικότητα. Αντί να παίζει με αντικείμενα παιχνιδιού, θα έκανε ανταλλαγές με αληθινά αντικείμενα μέχρι να αποκτήσει ένα σπίτι. Πάρα πολλές απ' τις πιο

σπουδαίες ανακαλύψεις και καινοτομίες που έχουν γίνει, είχαν να κάνουν με το να επιτευχθούν διασυνδέσεις, να γίνει εφαρμογή μιας ιδέας με κάποια άλλη. Συχνά, αυτό περιλαμβάνει μια διασύνδεση του φανταστικού με το πραγματικό – πρώτα πρέπει να συλλάβεις την ιδέα πριν μπορέσεις να αρχίσεις να την εφαρμόζεις.

Τι ήταν αυτό που κράτησε τον Κάιλ για μια ολόκληρη χρονιά ανταλλαγών, από το να αρχίσει με ένα συνδετήρα και να καταλήξει με ένα σπίτι; Ένας λόγος ήταν ο παράγοντας διασκέδαση. Ο Κάιλ είπε ότι ένοιωθε ενθουσιασμό στην πορεία του μέχρι να πάρει αυτό που ήθελε. Απολάμβανε την κάθε στιγμή. Το να απολαμβάνουμε αυτό που κάνουμε, βλέποντάς το σαν ένα βήμα προς έναν σπουδαιότερο σκοπό, μας βοηθά πάρα πολύ στο να δούμε την ολοκλήρωση στο όραμά μας.

Ο Κάιλ κοίταζε πάνω στο γραφείο του και είδε έναν κόκκινο μικρό συνδετήρα και σκέφτηκε να αρχίσει την περιπέτριά του με αυτόν. Πρέπει να ξεκινήσουμε με το λίγο που έχουμε

1. <http://elixirmime.com>

πριν μπορέσουμε να φθάσουμε εκεί που θέλουμε να βρεθούμε. Ο Κάιλ ρώτησε τον εαυτό του, *Τι αξίζει ένας μικρός κόκκινος συνδετήρας; Θα πρέπει κι εμείς να κάνουμε τις ίδιες ερωτήσεις: Τι πιθανότητα έχει αυτή η ιδέα; Μπορεί να μας βγάλει κάπου; Τι βήματα πρέπει να κάνω για να πλησιάσω κοντύτερα σ' αυτόν τον στόχο;*

Ο Ιησούς μας παρότρυνε να έχουμε τρελή πίστη όταν ανέφερε πως αν έχουμε ακόμα και λίγη πίστη – όση έναν σπόρο – θα μπορέσουμε να μετακινήσουμε βουνά από εμπόδια. Το ίδιο πράγμα συνέβη στον Μωυσή όταν ο Θεός του είπε να κοιτάξει από πιο κοντά τι είχε στο χέρι του, το οποίο ήταν μια ξύλινη βέργα και την οποία χρησιμοποίησε για να διανοίξει την Ερυθρά Θάλασσα και

προσκολληθούμε στο σχέδιο μας μέχρι το τέλος.

Όταν νοιώθουμε την έμπνευση, ίσως να είναι ο Ίδιος ο Θεός που μας μιλάει ώστε να μας πάει προς τα εκεί που θέλει Αυτός να πάμε. Όπως ακριβώς και ο Κάιλ αναγνώρισε την «ιδέα» του, έτσι μπορούμε κι εμείς. Όταν μας έρχεται η έμπνευση, πρέπει να την εμφιαλώσουμε για κάποια μελλοντική χρήση.

Ο Κάιλ σύντομα ανακάλυψε πως έκανε περισσότερα από το να ανταλλάσει απλά αντικείμενα. Ικανοποιούσε τις επιθυμίες και των άλλων. Έδινε κάτι στους άλλους από το οποίο μπορούσαν και αυτοί να επωφεληθούν. Έφερνε σε επαφή ανθρώπους οι οποίοι δεν χρειαζόταν πια κάτι με κάποιον

Κοντά στο τέλος των ανταλλαγών του, δόθηκε στον Κάιλ ένα σπίτι με δωρεάν ενοίκιο για έναν χρόνο. Μερικοί είπαν πως θα μπορούσε να είχε σταματήσει εκεί καθώς είχε ένα σπίτι όμως αυτός δεν θα ήταν πλήρως ικανοποιημένος αν δεν είχε αποκτήσει το δικό του σπίτι, κάτι για το οποίο είχε ξεκινήσει αρχικά. Αν δεν είμαστε ικανοποιημένοι με κάτι απλά καλό, τότε δίνουμε στον Θεό την ευκαιρία να μας προσφέρει το καλύτερο όπως μας υποσχέθηκε. Η ιστορία με τον Κάιλ είναι ένα καλό παράδειγμα του να βλέπουμε τις πιθανότητες που οι άλλοι παραβλέπουν. Με κάνει να αναρωτηθώ, πόσες ευκαιρίες μου έχουν ξεφύγει επειδή εγώ δεν είχα την πίστη ή το όραμα, και πάνω σε τι νερά θα είχα περπατήσει, τι βουνά θα είχα μετακινήσει και τι ποτάμια θα είχα περάσει αν εγώ είχα περισσότερη πίστη. Οπωσδήποτε, με το να ακούμε ιστορίες σαν του Κάιλ μας δίνει ένα προηγούμενο και ένα παράδειγμα για το ότι το φαινομενικά αδύνατο μπορεί να γίνει επιτεύξιμο.

Το να έχουμε πίστη σε κάποια ιδέα που καρποφορεί εμπνέει και τους άλλους. Κάτι άλλο σχετικά με αυτό που είπε ο Κάιλ, είναι «Σε όλο τον κόσμο υπάρχουν άνθρωποι που λένε ότι έχουν συνδετήρες δίπλα στον υπολογιστή τους, ή πάνω στο γραφείο τους ή στο τσεπάκι από το πουκάμισό τους και αυτό αποδεικνύει ότι όλα είναι δυνατά», και νομίζω πως μέχρι ένα σημείο αυτό είναι αληθινό. Ο ίδιος είπε επίσης πως το ταξίδι αποδείχθηκε πιο υπέροχο από τον ίδιο τον σκοπό. «Αυτό δεν είναι το τέλος. Ίσως να είναι το τέλος σε αυτό το τμήμα της ιστορίας, όμως η ιστορία αυτή θα συνεχιστεί», είπε. Τώρα εμπνέει και άλλους και έχει δώσει ομιλίες σε πάνω από 50.000 ανθρώπους στις τέσσερις ηπείρους.

Ο CURTIS PETER VAN GORDER
ΕΙΝΑΙ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΜΙΜΟΣ¹
ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ. ■

να ελευθερώσει τον λαόν του από τη δουλεία.

Η ιστορία αυτή με τον συνδετήρα έχει να κάνει πολύ με το να κάνουμε τις ιδέες πράξη. Είναι εύκολο να βάλουμε στην άκρη μια ιδέα όταν μας έρθει, αποπέμποντάς την ως ασήμαντη, όμως αν βρούμε τον χρόνο και ανακαλύψουμε ότι είναι αυτό που πρέπει να κάνουμε, τότε δεν θα πρέπει να παρατήσουμε ενώ αγωνιζομαστε να την αναπτύξουμε. Είναι ουσιώδες να

που το χρειαζόταν.

Στις σχέσεις μας με τους άλλους, πρέπει να βλέπουμε βαθύτερα από την εξωτερική εμφάνιση για να δούμε τι χρειάζεται πραγματικά αυτό το άτομο. Το να επιτυγχάνεις αυτό για το οποίο έχεις βάλει πλώρη να κάνεις είναι κάτι περισσότερο από το να συσσωρεύεις πλούτο και αντικείμενα. Έχει να κάνει περισσότερο με το να καλλιεργείς σωστές σχέσεις με τα άτομα που συναντάς στην πορεία σου.

Το σημάδι

ΑΠΟ ΤΗΝ SHARON GALAMBOS

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩ ΠΩΣ ΠΟΤΕ ΜΟΥ ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΕΥΚΟΛΑ ΘΑ ΠΙΣΤΕΥΕ ΣΕ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ. Στην πραγματικότητα, ένοιωθα περηφάνια που ήμουν κάπως «ορθολογική», «αναλυτική», για τα οποία ο σκεπτικισμός ήταν ένα αναπόσπαστο κομμάτι τους. Ίσως ήταν επίσης επειδή ένοιωθα πως ό,τι μας συμβαίνει είναι απλά μέρος από το σχέδιο του μεγάλου παιχνιδιού – του πεπωμένου μας. Νομίζω επίσης πως όπως οι Ιουδαίοι, έτσι και εγώ, απαιτούσα από τον Ιησού ένα «σημάδι».

Η υγεία είναι κάτι το οποίο εύκολα παίρνουμε σαν δεδομένο, όσο αισθανόμαστε καλά. Δεν είναι παρά μέχρι να μας συμβεί κάτι που μας κάνει να χτυπήσουμε το κουμπί της πραγματικότητας, φαινομενικά για πρώτη φορά, άσχετα με το πόσες φορές είχαμε χτυπήσει το ίδιο κουμπί στο παρελθόν.

Σε κάποιο σημείο στην καριέρα μου, ενώ εργαζόμουν σαν δασκάλα σε μια εθελοντική αποστολική κοινότητα, είχα την ευχάριστη εμπειρία του να συγκατοικώ σε μια σοφίτα με μια άλλη εθελόντρια απόστολο από την Αγγλία. Η όλη εμπειρία ήταν ξεχωριστή, εκτός από το γεγονός ότι δεν μπορούσαμε να σταθούμε όρθιες στο δωμάτιό μας. Έπρεπε να σκύβουμε και να διπλώνομαστε για να μετακινούμαστε, όμως δεν με ενοχλούσε και τόσο πολύ, μια και χρησιμοποιούσαμε το μέρος αυτό μόνο για ύπνο.

Εντούτοις, με το πέρασμα του χρόνου άρχισα να νοιώθω κάποια δυσκαμψία και πόνο στον λαιμό μου, όπως νοιώθει κάποιος όταν στραβοκοιμηθεί. Είναι κάτι που συμβαίνει στον καθένα μας κάπου-κάπου, όμως ο δικός μου πόνος παρέμενε. Αντί αυτού ο πόνος αυξήθηκε σε σημείο που είχε γίνει αβάστακτος. Οι ακτινογραφίες δεν έδειξαν κάτι, όμως ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά.

Ένας φίλος πρότεινε να πάω σε ένα γιατρό χειροπρακτικής και αυτός με έστειλε να βγάλω μια αξονική

τομογραφία. Ακόμα θυμάμαι ενώ καθόμουν απέναντι στον γιατρό και αυτός προσπαθούσε να μου εξηγήσει με ευγενικό τρόπο ότι είχα μια δυσκοκλήλη ανάμεσα σε δύο σπόνδυλους στον αυχένα μου, μέσα απ' τους οποίους περνούσαν κάποια νεύρα. Κάποια απότομη κίνηση θα μπορούσε να προκαλέσει μια σοβαρή βλάβη σ' αυτά τα νεύρα, αφήνοντάς με παράλυτη. Η μια μου επιλογή ήταν να γίνει χειρουργική επέμβαση για να διορθωθεί το πρόβλημα και να προστεθεί ένα μόσχευμα οστού από το γοφό μου στον αυχένα, το οποίο θα ακινητοποιούσε τον αυχένα μου και δεν θα μπορούσα να γυρίζω τον λαιμό μου, συν το γεγονός το ότι η χειρουργική επέμβαση δεν ήταν σίγουρο ότι θα ήταν 100% επιτυχής. Η άλλη επιλογή ήταν να παραμείνει ο δυσβάστακτος πόνος με την πιθανότητα παράλυσης ανά πάσα στιγμή. Επέλεξα τη χειρουργική επέμβαση, την οποία συμφώνησε να κάνει ο ίδιος ο διευθυντής της νευροχειρουργικής κλινικής του νοσοκομείου.

Όλα ήταν έτοιμα και πήγαιναν σύμφωνα με τη λογική τους πορεία. Το βράδυ πριν γίνει η χειρουργική επέμβαση, οι φίλοι μου και οι συνεργάτες μου μαζεύτηκαν να προσευχηθούν για μένα. Στη διάρκεια της προσευχής, κάποιος πήρε κάποιο μήνυμα απ' το Θεό ότι Αυτός θα με θεράπευε χωρίς να γίνει χειρουργική επέμβαση. Καλό ακουγόταν, όμως αυτό σίγουρα δεν ακολουθούσε το μονοπάτι της «λογικής σκέψης»! Δεν είναι ανάγκη να σας αναφέρω, πως δεν κοιμήθηκα όλη νύχτα, αντιδικώντας με τον Θεό. Θα ήταν πολύ πιο εύκολο αν Αυτός με είχε πλησιάσει μέσα από ένα λαμπερό φως και εγώ η ίδια είχα ακούσει τη φωνή Του να βροντά από τον ουρανό. Όμως δεν συνέβη καθόλου κάτι τέτοιο. Τώρα μου ζητούσε να εμπιστευτώ μια απαλή, ήσυχη, ταπεινή φωνή, που δεν ήταν καν η δική μου.

Όμως αυτό που είναι εκπληκτικό ήταν πως με τις πρώτες ακτίνες της αυγής ένοιωσα μια γαλήνη η οποία δεν μπορεί να εξηγηθεί και η οποία άγγιζε τόσο

την καρδιά μου όσο και τον νου μου. Τώρα είχα την πίστη πως, ναι, ο Θεός θα με θεράπευε θαυματουργά. Τηλεφώνησα στο νοσοκομείο να τους πω πως δεν θα πήγαινα να κάνω την εγχείρηση και στη συνέχεια μου τηλεφώνησε ο χειρουργός να με ρωτήσει αν ο πόνος μου είχε προκαλέσει έναν νευρικό κλονισμό. Ήταν απολύτως σίγουρος πως εγώ τα είχα παίξει, ειδικότερα όταν το μόνο που μπορούσα να του απαντήσω ήταν: «Ο Θεός είπε ότι θα με θεράπευε Εκείνος».

Η επόμενη πρόκληση που είχα να αντιμετωπίσω ήταν ο πόνος. Μέχρι εκείνη την ημέρα, πήγαινα κάθε έξι ώρες να κάνω παυσίπονες ενέσεις. Αυτή τη φορά εγώ η ίδια άκουσα τη φωνή του Θεού, μια

φωνή ήσυχη και απαλή, να λέει πως αν είχα την πίστη να Τον εμπιστευτώ με τη θεραπεία μου, θα έπρεπε να έχω επίσης την πίστη να Τον εμπιστευτώ και με τον πόνο. Δεν πήγα για την επόμενη ένεση.

Η θεραπεία από τον πόνο δεν επήλθε αμέσως. Όμως κατά κάποιο τρόπο, μου δόθηκε θαυματουργά η χάρη και η δύναμη να τον υπομείνω για τους επόμενους λίγους μήνες. Αυτό που γνωρίζω, είναι ότι ο πόνος σιγά-σιγά ελαττώθηκε και λίγο-λίγο μπορούσα να γυρνάω το κεφάλι μου και προς τις δύο μεριές. Η πορεία της θεραπείας συνεχίστηκε μέχρι που η ζωή μου βρήκε τους κανονικούς της ρυθμούς πάλι. Ει, για περίμενε μια στιγμή! Τι εννοείς κανονικούς; Και αν το πρόβλημα συνέχιζε να υφίσταται, σε μικρότερο βαθμό, και εγώ γύρναγα απότομα τον αυχένα μου, τι θα γινόταν στα νεύρα; Τέτοιου είδους μικροαμφιβολίες άρχισαν να μαστίζουν τον νου μου και έπιασα τον εαυτό μου να είναι εξαιρετικά προσεκτικός σε κάθε του κίνηση.

Και εκεί είναι που μπήκε η λογική στη μέση: Άλλη μια αξονική θα έδινε την οποιαδήποτε πληροφορία. Και αυτό συνέβη, η δεύτερη αξονική βγήκε εντελώς καθαρή, σαν να μην υπήρξε ποτέ κανένα πρόβλημα! Μα ήμουν εγώ στη πρώτη αξονική; Είχα μείνει εκστατική!

Το πρώτο άτομο στο οποίο ήθελα να δείξω την αξονική ήταν ο χειρουργός. Εμφανίστηκα στο γραφείο του και έβαλα την αξονική ακτινογραφία μπροστά του. Χαμογελώντας τον ρώτησα, «Τι έχετε να πείτε για αυτό;»

Τη μελέτησε για αρκετή ώρα, κατόπιν με κοίταξε και αποκρίθηκε, «Γνωρίζεις ότι είμαι άθεος. Από αυτή την άποψη, η απάντησή μου θα είναι πως αυτό είναι ένα φαινόμενο που θα μπορούσε πιθανόν να συμβεί, αν και πολύ σπάνια, ίσως μια στο εκατομμύριο. Εντούτοις, από αυτό που βλέπουν τα μάτια μου, πρέπει να συμφωνήσω ότι πρόκειται για θαύμα».

Όσον αφορά το τελικό αποτέλεσμα, δεν έκανα την εγχείρηση αν και έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε και κάθε φορά που γυρνάω το κεφάλι μου ή τεντώνομαι, χαμογελώ καθώς αντιλαμβάνομαι για άλλη μια φορά ότι εγώ η ίδια είμαι το δικό μου σημάδι – ένα σημάδι ότι ο Θεός μπορεί να κάνει θαύματα.

Η SHARON GALAMBOS ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, ΔΑΣΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΜΕ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΤΡΑΥΜΑ. ■

Η αμφιβολία ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ JESSIE RICHARDS

ΜΕΓΑΛΩΣΑ ΜΕ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΟΤΙ «ΠΙΣΤΗ» ΚΑΙ «ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ» ΗΤΑΝ ΕΚ ΔΙΑΜΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ.

Η πίστη ήταν καλή. Η αμφιβολία ήταν κακή. Με αυτό το σκεπτικό ακόμα και οι ερωτήσεις μπορούσαν να γίνουν επικίνδυνες, αφού υπέθετα ότι μπορούσαν να καλλιεργήσουν την αμφιβολία. Για κάποιο διανοητικά φιλοπερίεργο άτομο, αυτό είναι κάτι δύσκολο να το χειριστεί κάποιος και για όσο θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή μου δημιουργούσε πρόβλημα. Οι ερωτήσεις στις οποίες συνήθιζα να είμαι αντιρρησίας κυμαίνονταν από το αν ο Θεός πραγματικά νοιάζονταν και τόσο για τον Χι ή τον Ψι συγκεκριμένο κανόνα που αναφερόταν στη Βίβλο και που μερικές φορές ερμηνευόταν είτε απλοϊκά είτε πολύπλοκα μέχρι και την εκτεταμένη και πολύ διαδεδομένη ερώτηση: Υπάρχει Θεός;

Σε κάποιο σημείο, είχα κάτι σαν αποκάλυψη και για το οποίο έχω μάθει από τότε ότι πολλοί άνθρωποι της πίστης συμφωνούν: Η αμφιβολία δεν είναι εχθρός της πίστης, γιατί στην πραγματικότητα μπορεί να δυναμώσει την πίστη. Όπως οι απαντήσεις χρειάζονται ερωτήσεις έτσι και οι ερωτήσεις χρειάζονται απαντήσεις.

Ο τρόπος που το αντιλαμβάνομαι αυτό είναι, πως όταν είσαι ένας άνθρωπος της πίστης και αμφισβητείς την πίστη σου, συμβαίνει ένα από τα παρακάτω: Είτε χάνεις αυτό που αποκαλείς πίστη – στην οποία περίπτωση πιθανόν η πίστη αυτή δεν ήταν αληθινή ή αρκετά δυνατή από

την αρχή – ή ανακαλύπτεις ότι παρ' όλες τις εσωτερικές διαμάχες, παρ' όλη τη λύπηση, παρ' όλο το ανεξήγητο και αναπάντητο, η πίστη σου παραμένει. Μου συνέβη το δεύτερο, όταν επέτρεψα στον εαυτό μου να διερευνήσει τις αμφιβολίες μου.

Συχνά νοιώθω κάπως μπερδεμένη από την ανάγκη που έχουν πολλοί από μας συχνά, στο να αποκαλούμε τα πράγματα «είτε έτσι /είτε αλλιώς» και να τα βάζουμε όλα σε ένα κουτί, είτε πρόκειται για εθνικότητες, ή θρησκείες ή τον Ίδιο το Θεό. Νοιώθουμε την ανάγκη για ένα ολοκληρωμένο συμπέρασμα. Σωστό ή λάθος. Μαύρο ή άσπρο. Πίστη ή λογική. Επιστήμη ή Θεός. Όμως εγώ η ίδια θεωρώ πως πολύ λίγα πράγματα στη ζωή είναι τόσο απλά. Επίσης θεωρώ πως το όλο θέμα όσον αφορά τον Θεό και την πίστη δεν είναι κάτι που μπορεί να χωρέσει στα δικά μας «κουτιά» και είναι πράγματα για τα οποία δεν μπορούμε να βγάλουμε ολοκληρωμένα συμπεράσματα.

Στο τέλος, αυτό που μας απομένει είναι μια επιλογή πίστης. Επιλέγω να έχω πίστη, να πιστεύω ότι υπάρχει ένας Θεός και πως με το να είμαι συνδεδεμένη με την Ανώτερη Δύναμή Του με κάνει μια καλύτερη ανθρώπινη ύπαρξη. Το να θέλω να είμαι ένα όσο το δυνατόν καλύτερο άτομο μπορεί από μόνο του να είναι ένας καλός λόγος για πίστη. Η δική μου πίστη ίσως να μην είναι του «παραδοσιακού τύπου» και μερικές φορές μου διαφεύγει η έννοια της απλοϊκής εμπιστοσύνης που συνήθιζα να έχω. Στη θέση

Για να αναζητήσει κάποιος την αλήθεια πρέπει να κάνει τις σωστές ερωτήσεις. Εκείνοι που τους λείπει η δίψα για την αλήθεια δεν ρωτάνε ποτέ για τίποτα επειδή ο εγωισμός τους και η υπεροψία τους, τούς εμποδίζουν να το κάνουν. Ως εκ τούτου, θα παραμείνουν για πάντα αμαθείς. Εκείνοι που είναι στο σωστό μονοπάτι προς την Αλήθεια αφήνουν να τους οδηγήσει η καρδιά τους και η παιδικότητά τους, κάνοντας πάντα ερωτήσεις, θέλοντας πάντοτε να μάθουν και να γνωρίσουν το καθετί – και δεν φοβούνται να παραδεχτούν ότι δεν γνωρίζουν κάτι. Ωστόσο, καθένας που αναζητά την αλήθεια, πρέπει πρώτα να βγάλει το εγώ του από τη μέση, για να δει την Αλήθεια. Αν ο νους μπει εμπόδιο, η καρδιά δεν θα δει τίποτα. — *Suzy Kassem* (γεννημένη το 1975)

της όμως έχω όμως αποκομίσει και έχω τοποθετήσει, επίγνωση, ταπεινότητα και ανοιχτοσύνη, πράγματα που ελπίζω να μη χαθούν ποτέ. Διψάω για μάθηση, επειδή γνωρίζω πως υπάρχουν τόσα πολλά τα οποία δεν γνωρίζω.

Εξυπακούεται βέβαια πως αν υπάρχει ένας Θεός και αν η Βίβλος είναι ο Λόγος Του, τότε τα δύο πράγματα που έχει πει ότι έχουν τη μεγαλύτερη αξία είναι: Αγάπη για τον Θεό και αγάπη για τον πλησίον. Αυτά είναι πράγματα που πρέπει να κάνω, μπορώ να κάνω και θα τα κάνω. Το να ακολουθώ τις πρωταρχικές εντολές και να δείχνω στοργή και ευγένεια, ανεκτικότητα και συγχώρεση στον διπλανό – σαν συντροφικές ανθρώπινες υπάρξεις, πλασμένες κατ' εικόνα Θεού, η καθεμιά με αυτούσια και ανυπολόγιστη αξία – έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από το να προσπαθώ να συμπεράνω ποιές είναι οι γνώμες και οι προτιμήσεις του Θεού όσον αφορά ιδιαιτερότητες για τον τρόπο της ζωής μου και τις προσωπικές μου επιλογές, ή εκείνες των αγαπημένων μου, ή της ανθρωπότητας γενικά.

Μία μέρα και ενώ έτρωγα πρωινό, διάβαζα το κεφάλαιο 11 στην προς Εβραίους επιστολή, «το κεφάλαιο της πίστης», και έφθασα στο εδάφιο 6: «Χωρίς πίστη είναι αδύνατον κάποιος να Τον ευαρεστήσει· επειδή, αυτός που προσέρχεται στον Θεό, πρέπει να πιστέψει, ότι είναι, και πως ανταμείβει αυτούς που Τον αναζητούν».

Ο τρόπος που συνήθιζα να αντιλαμβάνομαι αυτό το εδάφιο ήταν σαν να έλεγε πως «αν αμφιβάλλεις,

δυσαρεστείς τον Θεό». Τώρα το διαβάζω αρκετά διαφορετικά. Λέει πως υπάρχουν μόνο δύο πράγματα που πρέπει να κάνω με σκοπό να έχω πίστη και να ευαρεστώ το Θεό: α) Να πιστεύω ότι Αυτός υπάρχει και β) να πιστεύω ότι ανταμείβει εκείνους που «Τον αναζητάνε». Πιστεύω ότι Αυτός υπάρχει και εγώ Τον έχω αναζητήσει – τα ερωτήματα και οι αμφιβολίες ήταν ένα αναγκαίο κομμάτι εκείνης της «αναζήτησης». Έχω βρει γαλήνη με το να γνωρίζω ότι ποτέ δεν θα έχω όλες τις απαντήσεις και αυτό δεν με ενοχλεί. Αυτό είναι μέρος της πίστης. Το σπουδαιότερο απ' όλα είναι ότι Αυτός με ανταμείβει με την παρουσία Του. Ξέρω πως δεν υπάρχει τρόπος να το εξηγήσω αυτό σε κάποιον που δεν έχει πίστη, όμως γνωρίζω πως Τον γνωρίζω και ότι με το να Τον γνωρίζω, γεμίζω χαρά.

Αν και δεν μπορώ να πω ότι η πίστη μου είναι δυνατότερη από τότε που ξεκίνησα στο οδοιπορικό της αμφιβολίας μου, μπορώ όμως να πω αυτό: Επέρριψα την κάθε μου αμφιβολία πάνω στην πίστη μου και η πίστη μου είναι ακόμη εδώ.

Η JESSIE RICHARDS ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΕ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ *ACTIVATED* ΑΠΟ ΤΟ 2001 ΜΕΧΡΙ ΤΟ 2012 ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΓΡΑΨΕΙ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΑΡΘΡΑ ΣΑΝ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΟΥ *ACTIVATED*. ΕΧΕΙ ΓΡΑΨΕΙ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΕΚΔΩΣΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΥΛΙΚΟ ΓΙΑ ΑΛΛΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΤΟΠΟΥΣ. ■

ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Η ΠΙΣΤΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΙΤΙΟ-ΛΟΓΗΜΕΝΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ, μια εμπιστοσύνη που αποδέχεται με συλλογισμό και βεβαιότητα την αξιοπιστία του Θεού. — *John Stott* (γεννημένος το 1921)

Μερικές φορές το να αμφιβάλλεις δεν είναι έλλειψη πίστης, αλλά μια έκφρασή της. Μερικές φορές με το να αμφιβάλλουμε σημαίνει ότι απλά επιμένουμε ο Θεός να λαμβάνεται υπόψη στα σοβαρά και όχι ελαφρά τη καρδία, να επιμένουμε η πίστη μας να μπει μέσα μας και να στηριχτεί πάνω σε κάτι περισσότερο από φαινομενικά ταχυδακτυλουργικά τεχνάσματα. — *Mark Buchanan* (γεννημένος το 1960)

Οι αμφιβολίες είναι τα μυρμήγκια μέσα στο παντελόνι της πίστης. Την διατηρούν σε εγρήγορση και σε κίνηση. — *Frederick Buechner* (γεννημένος το 1926)

Ο συσχετισμός ανάμεσα στη δέσμευση και την αμφιβολία σε καμιά περίπτωση δεν είναι ανταγωνιστικός. Η δέσμευση είναι πιο υγιής όχι όταν είναι χωρίς αμφιβολία, αλλά παρά την ύπαρξη της αμφιβολίας. — *Rollo May* (1909–1994)

Οι μεγάλοι ηγέτες για τον λαό του Θεού, όπως ο Μωσής, πάντα είχαν χώρο για αμφιβολία. Πρέπει να αφήσετε χώρο για τον Κύριο, όχι για τις βεβαιότητες μας. Πρέπει να είμαστε ταπεινοί. — *Πάπας Φραγκίσκος* (γεννημένος το 1936)

Η αμφιβολία δεν είναι το αντίθετο της πίστης, είναι συστατικό της πίστης. — *Paul Tillich* (1886–1965)

Θεωρώ πως δεν υπάρχει καμιά δυστυχία μεγαλύτερη από αυτή που προξενείται από τις αμφιβολίες εκείνων που θέλουν να πιστέψουν. Γνωρίζω τι μαρτύριο είναι, όμως μπορώ να την αντιληφθώ και ως μία μέθοδο η οποία προσθέτει βάθος στη πίστη. Η πίστη που απλώς αποδέχεται, είναι παιδική πίστη και για τα παιδιά είναι εντάξει, όμως στην πορεία πρέπει να μεγαλώσεις και από θρησκευτικής άποψης όπως και σε καθετί άλλο. ... Αν νοιώθεις πως δεν μπορείς να πιστέψεις, μπορείς τουλάχιστον να κάνεις αυτό: Άσε το μυαλό σου ανοικτό. Κράτησέ το ανοικτό στην πίστη, με το να συνεχίζεις να την θέλεις και να συνεχίζεις να την αναζητάς και τα υπόλοιπα άσ' τα στον Θεό. — *Flannery O'Connor* (1925–1964)

Για πολλούς ανθρώπους στον κόσμο μας, το αντίθετο της πίστης σημαίνει αμφιβολία. Ο στόχος, τότε, μέσα απ' αυτή την αντίληψη είναι να εξαλείψουμε την αμφιβολία. Όμως η πίστη και η αμφιβολία δεν είναι αντίθετα. Η αμφιβολία συχνά είναι ένα σημάδι πως η πίστη σου έχει παλμό, πως είναι ζωντανή και υγιής και εξερευνά και αναζητά. Η πίστη και η αμφιβολία ... κάνουν, όπως αποδεικνύεται, ένα άριστο χορευτικό ζευγάρι. — *Rob Bell* (γεννημένος το 1970)

Δεν μπορείτε να σταθείτε αποτελεσματικά πάνω σε μια «τυφλή» πίστη. Πρέπει να έχετε πίστη που να «γνωρίζει» και αυτή πηγάζει από το να πιστεύετε ολόκαρδα σ' αυτό που υπόσχεται ο Λόγος. Γνωρίζετε ότι το είπε ο Θεός και το διακήρυξε κατ' αυτόν τον τρόπο κι εσείς γνωρίζετε ότι μπορείτε να βασιστείτε σε αυτό. — *Gloria Copeland* (γεννημένη το 1942)

Για πολλούς από μας, ο μεγαλύτερος κίνδυνος δεν είναι ότι θα αποκηρύξουμε την πίστη μας. Είναι το ότι θα παρεκτραπούμε, θα βιαστούμε και θα απορροφηθούμε σε σημείο που θα κατασταλάξουμε σε μια μέτρια έκδοσή της. — *John Ortberg* (γεννημένος το 1957) ■

Βουνοκορφές και κοιλάδες

ΑΠΟ ΤΗΝ ELSA SICHROVSKY

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΔΙΑΒΑΣΑ ΤΗ ΝΟΥΒΕΛΑ ΤΟΥ C. S. LEWIS' *THE SCREWTAPE LETTERS*, (Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ), η οποία αναφέρεται σε μια μυθοπλαστική αλληλογραφία ανάμεσα σε ένα ανώτερο διάβολο που ονομάζεται Screwtape και ένα νεώτερο διάβολο που ονομάζεται Wormwood. Οι επιστολές αυτές περιλαμβάνουν συναρπαστική διορατικότητα στις στρατηγικές του Διαβόλου στην προσπάθειά του να σαμποτάρει την πνευματική μου ανάπτυξη, τη σχέση μου με τον Θεό και τους άλλους. Μια από τις επιστολές εξερευνά τα σκαμπελεβασμένα της ανθρώπινης εμπειρίας, αυτό που εγώ αποκαλώ «βουνοκορφές και κοιλάδες».

Σε αυτή την επιστολή, οι διάβολοι συζητάνε την περίοδο από «ξεραϊλα και βαρεμάρα» που βιώνει το άτομο επίβλεψης του Wormwood. Ο Screwtape προειδοποιεί ότι ο Θεός προτίθεται να αξιοποιήσει αυτή τη χρονική περίοδο για να ενδυναμώσει την πίστη του νεαρού και συμβουλεύει τον Wormwood να βεβαιωθεί ότι ο νεαρός δεν θα ενημερωθεί για την κανονικότητα των κοιλάδων, αντιθέτως να πειστεί πως τα νωθρά συναισθήματα κατάθλιψης είναι

μια μόνιμη υπόθεση. Καθώς διάβαζα το κομμάτι αυτό, αναλογίστηκα την προσωπική μου υπόθεση όσον αφορά τις κορφές και τις κοιλάδες και το τι έχω μάθει από τις κοιλάδες μου.

Σίγουρα έχω απολαύσει τις «βουνοκορφές» στη ζωή μου: Εποχές επιτυχίας στην εργασία μου, πρόοδο στις μελέτες μου, φιλίες, υγεία, χαρούμενη επικοινωνία με τον Ιησού και έμπνευση στη μελέτη της Βίβλου. Έχω όμως βιώσει και «κοιλάδες», όπως εκείνη που βρέθηκα και πάλεψα πρόσφατα. Ξεκίνησε με μια μείζονα καθυστέρηση στην εργασία μου, και στη συνέχεια με προβλήματα στις μελέτες μου, συγκρούσεις και δυσκολία στην επικοινωνία με αγαπημένους μου και τελικά και μια ασθένεια. Βρήκα τον εαυτό μου πολύ πεσμένο, χωρίς να νοιώθω την έμπνευση ούτε τη Βίβλο να διαβάσω ούτε να προσευχηθώ.

Η κοιλάδα μου έδειχνε να απλώνεται ατελείωτη και να με καταπίνει μέσα στο σκοτεινό κενό της και να με σκεπάζει με απόγνωση. Ένοιωσα λες και ο Θεός είχε πάρει τις βαλίτσες Του και είχε εξαφανιστεί. Τον εκλιπάρησα να παραμείνει κοντά μου, να με βοηθήσει να ξεπεράσω τα προβλήματα μου και να μου επιτρέψει να νοιώσω την παρουσία Του, όμως Εκείνος έδειχνε απόμακρος και σιωπηλός. *Τι συμβαίνει; Που έσφαλλα;* Αναρωτήθηκα απεγνωσμένα.

Δοκίμασα να χρησιμοποιήσω τη θέλησή μου και προσπάθεια ώστε να αναδημιουργήσω τον ενθουσιασμό και την πνευματική έκσταση που είχα απολαύσει στις βουνοκορφές μου, όμως αυτό με άφησε περισσότερο εξουθενωμένη και απογοητευμένη. Τελικά αντιλήφτηκα πως η πίστη δεν μπορεί να μετρηθεί με συναισθήματα, επειδή όπως λέει και ο Παύλος, «Περπατάμε με βάση την πίστη, όχι με βάση τα όσα βλέπουμε».¹ Με το να εστιάζω στα ασταθή και συχνά αρνητικά συναισθήματα με έκανε να βουτήξω ακόμα πιο βαθειά μέσα στις αμφιβολίες μου και έκανε τις δοκιμασίες πιο δύσκολες.

Με το να διαβάσω τη νουβέλα *The Screwtape Letters* επιβεβαίωσε αυτό που είχα ανακαλύψει στην κοιλάδα μου. Αυτά που πέρναγα, δεν ήταν ενδείξεις για το ότι είχα απογοητεύσει τον Θεό ή ότι Αυτός με είχε εγκαταλείψει. Μάλλον ήταν φυσιολογικές καταστάσεις αν και οδυνηρές, μιας ανθρώπινης εμπειρίας μέσα σε έναν έκπτωτο κόσμο. Ένοιωθα ότι θα παρέμενα δυστυχισμένη για πάντα, όμως ανακάλυψα πως όλες οι κοιλάδες έχουν ένα τέλος στην ώρα του Θεού και εγώ αναβίωσα με ανανεωμένη πίστη μέσα από τη δική Του χάρη και αγάπη.

Η ELSA SICHROVSKY ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ. ΖΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΟ ΤΑΙΒΑΝ. ■

1. Κορινθίους Β' 5:7

ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

ΕΝΑΣ ΤΟΠΟΣ ΚΑΤΑΦΥΓΗΣ

«Το όνομα του Κυρίου είναι πύργος οχυρωμένος· ο δίκαιος, καταφεύγοντας σ' αυτόν, είναι σε ασφάλεια».¹

Όταν βρίσκεσαι μέσα στη θύελλα και παρασύρεσαι από τους αγέρες της θλίψης, της αντιξοότητας και της δυσκολίας, έλα στο δικό Μου χώρο καταφυγής μέχρι να περάσουν αυτές οι συμφορές. Ακούμπησε το κεφάλι σου πάνω στον δικό Μου ώμο και δεσ πώς θα σε φροντίσω Εγώ.

Αυτό είναι το καταφύγιο που σου έχω υποσχεθεί – η παρηγοριά της αγάπης Μου, η ειρήνη που εκχύνεται μέσα απ' την καρδιά Μου προς τα εσένα, η οποία σε πλημμυρίζει και σε καλύπτει και μεταφέρει το πνεύμα σου στο επουράνιο βασίλειό Μου, όπου βλέπεις τα πράγματα με νέο τρόπο. Βιώνεις νέες σκέψεις και μια κατανόηση που δεν είχες ποτέ πριν.

Εκείνες τις ήρεμες στιγμές που επικοινωνούμε μαζί, μπορώ να αλλάξω την προοπτική σου. Μπορώ να σου δώσω νέες ιδέες και νέες σκέψεις. Μπορώ να φυτέψω μικρούς σπόρους μέσα στην καρδιά σου και τον νου σου, οι οποίοι με τον καιρό και με το προσεκτικό πότισμα του Λόγου Μου θα μπορέσουν να μεγαλώσουν και να γίνουν δυνατά δένδρα που θα αποφέρουν πολύ καρπό.

1. Παροιμίες 18:10